

Marko
Juvan

VARIACIJE
NA BOEMSKI
SONG
O UMETNOSTI

Umetnost je kongruentnost solza,
ki estetom na zrklih se zbira,
umetnost je presežek voda,
ki čez rampe špekuliranj prodira.
Umetnost prevari pasti,
ki razumnost jih po svetu razpreda,
umetnost njene prste zdrobi,
da kaos se izvije iz reda.
Umetnost je struktura zoba,
ki čas z njim v epohe se vtiska,
umetnost kot detergent gre do dna,
domišljijo očisti pritiska.
Umetnost je fosfor, ki tli
na številčnici rojstev in smrti,
umetnost je happy end za ljudi,
ki po ulicah begajo strti.
Umetnost je sintagma sveta,
ki paradigmo k bogu si išče,
umetnost je poleno neba,
v željah zaneti ognjišče.
Umetnost je paranoja za oblast,
državljanom minira razsodnost,

umetnost jih navadi na slast,
 da v norost si gradijo prihodnost.
 Umetnost je pritajenost pekla,
 ki diha besedam za hrbti,
 umetnost nas potolče do dna,
 kjer v lepoti zbudimo se mrtvi.
 Umetnost je tribuna, ki gre
 do konca z rdečo zastavo,
 umetnost nam pa sploh ne pove,
 da to naredi za zabavo.
 Umetnost je buržoaznost srca,
 ki čustva na tihem operira,
 umetnost-zdravnik ne prizna,
 da bolnik nezadržno krepira.
 Umetnost je ponudba za izlet,
 kjer želje doživljajo orgazem,
 umetnosti ni na spregled,
 ko v postelji znajdeš se prazen.

NAJTI
 ORIENTACIJO

Prva

na levem popoldnevu zrelosti vreščijo rdeči papagaji.
 na desnem rokavu sinjega suknjiča v emblem se zbirajo.
 raste rožasti kupček modrostnega zoba: izsekati
 panegirik med rdeče skale? izsekati
 panegirik med modre skale? toda
 levo od desno je desno, popotnik.
 nikoli ni čisto papagaj.

Druga

marsikdaj iti kjerkoli sest
 karkoli obstopiti nemalo čakati precej
 pogledati nekako odvozlati
 ravnokar klicati vsakogar odnesti
 sicer stati vse
 umiti nikogar najti čisto
 odpotovati

Tretja

o geografska širina bokov!
 o turbulenca trebuha! o erozija ustnic!

o avreola jezika! o jambi nog! o zima zob!
 o pobarvanka vek! o zenit prsi! o kako si!
 o katalog metafor za oči! o planetarij las!
 o tehioskopija ram! o melioracija dlak!
 o si!

FENOMENOLOGIJA   Gospod se je oblekel v belo.

VRTIČKARJA   Lopatko je za hlače skrnil.

Zvito se ozira levo-desno,
 da ga ne bi kdo odkril.

Kvišku si zaviha brke,
 klobuk na glavi si vrti.
 Oko zadeva v semaforje:
 povsod njegov obraz, ki rdi.

LJUBEZEN   emajl kadi se razrašča

V JUTRU   v laboratorijski soj. v kupljenost

ODMEVA   in začasnost kopalnice štrlijo
 neuvožene inštalacije
 voda grči kot da bo kdo skrivaj
 požiral slino. zveniva pred
 evstahijevimi cevmi rožnatih ploščic

svetli stožec naju pokrije kot pršenje
 nekdanjega dežja. dotiki so kot sanje
 vedno očitnejši ko sva
 najbolj pozabljena. kar je preostanek
 mehkega tipanja so rezervni deli
 za tisk jutranjnikov. na njih počiva
 statika dneva

KARTOTEČNA   ta je vedno malo čez. premalo neha.

KARAKTERISTIKA   se trudi kdajpakdaj je trikrat boljši.

MARMORNEGA   raste za spoznanje mimo.

ČLOVEKA   UKREPATI: s simpatijo s podlogo s farmacevtko

ga dati spat v logos cevi mu jodlati količnike.

TODA: prvi maj je ves gol dvainštirideseto je

posedlo po stadionu. v kartonažnem jutru je spet

povedel. marmor je zahteven.
 noče spominjati hoče opominjati.
 POTIHO: s papagajkami ga. s teritorialnostjo se.
 PADA, UMIRA, SPI.

EKONOMIJA o kako raste. kako za našimi hrbti raste.
 PRETEKLEGA kako zelo raste.

PARADIRANJE dejavnikov na svetovno prizorišče
 skoz rokohitrške gibe reakcije.

kako to raste. kako zelo je to.

jabolka niso večja od ploščine
 elaboratov bilančnih in proračunskih statistik.
 so pa OPAZNEJŠA.

kako. za našimi hrbti raste KAKO.

POPOLDANSKI volja rok do giba v senci sanjajočih pljuč
 POČITEK ko dihi jadrajo v klobuk kumulusa nad mestom.
 iz zabavišča bele možganske sredice odnaša
 spomine (orokavičila jih je v službi varnostnikova
 skrb) v hišico ideoloških strahov.
 majhen živec trza.
 v ribezni barvi stanovanja na obroke sika para
 iz lonca na pritisk. dežniki so poskrili
 svojo deževno oblast šivajo svoje razpoke.
 volja rok do gibanja v ničemer
 ko jadra dihajo v kumulus klobuka.

PREDA(VA)NJE drobcena sedi v klopeh
 ki se strmo dvigajo h končni zmagi
 subjektivne sile besed razpihava profesor
 s svoje mehke in elokventne dlani
 poslušā in z zapisovanjem se počasi vsa
 zradira v drobno popisani zvezek
 dokončne zavezanosti
 o lepa VidA

VEČERNI   ogorke liričnosti in vznesenih pogovorov
 TRAKAT   je streslo, popadali so iz tankonožnih pepelnikov —
 O ČIŠČENJU   samujočih topolov — in se precvikani znašli
                   na hladnem. na dnu disidentskih stopnic,
                   v marginalnem traktu stavbe, je zmečkalo
                   popisane papirje opazk (bog živi kritiko) in spustilo
                   v prazno, plastificirano indiferentnost. žarnice
                   se dialektično prižigajo in ugašajo v mlečnih kroglah,
                   okna se zapirajo pred hrupom krpanovih kobil,
                   ki v velikih, tehnološko zorganiziranih tropih
                   hrzajo na dizelski ulici. lošči pisane kamenčke teraka,
                   zmerna mokrota, v slogaški soj. nekdo je
                   pozabil fotokopijo abecedarija, ki s tenkim filmom
                   razmnoževalnika molče trobenta v hodniško grozo.

pospravi še hladno smetišnico in indiferentno
 vedro, snažilka, pozdravi vratarja in zapusti
 osvetlo nadstavbe slovenstva.